

Twee Moeders.

Wat mag er toch schoons zijn in deze teekening?

Het moederlijk gelaat kan zeker niet op schoonheid bogen. 't Kind, dat zij bij het loopen beschut, is een gewoon, een alledaagsch kind, en 't is den kunstenaar zeker niet te doen geweest, om ons door een engelenkopje te bekoren. De wachter, die zich naast den kleine verdringt, zal geen kenner van het ras belust maken. De merrie met haar veulen . . . kortom, ge hebt hier niets meer vóór u, dan een heel gewone bladzijde uit het boek der natuur, zooals dit er honderden en duizenden telt.

En toch, — wie door den wazigen sluier van het gewone, het eenvoudige, het natuurlijke, de poëzie niet ontdekt, die vindt ze nooit, ook al zoekt hij ze in de hoogste sferen. Strenger dan ooit geldt hier de wet: wie het kleine niet eert, is het groote niet weerd, en altijd weer bewijst zich de waarheid van het:

Natuur, aan uw boezem is dichtvuur, is leven,
Hetzij gij den winterdos plooit om de dreven,
Hetzij gij de lokken met groen hebt doorweven . . .
't Zij stout of bevallig . . . alom poëzij!

Mag ik even den sluier oplichten en u de poëzie toonen in het tafereel, dat daar vóór ons ligt?

Hoe rustig, hoe vredig is het hier. De onbewolkte hemel, de frissche morgenlucht, de vredige kalmte der natuur lokken jong en oud naar buiten onder het groen, dat nauwelijks den adem van het koeltje voelt. Het breed uitgespannen looverdak beschut mensch en dier tegen de stralen der zomerzon. Veilig trippelt de kleine voort, door moeder beschermd, en „Wachter” is er ook nog, als was het zijn privilege om met moeder te wedijveren in de bescherming der onschuld! Ja, veilig is de onschuld hier, sterker nog: veilig gevoelt zij zich hier. Dat zal niet vaak, niet lang meer haar deel zijn in het leven. Veilig is de onschuld onder *moeders* vleugelen en veilig gevoelt zij zich daaronder. Wie zou haar deren? Zij wil immers niemand en niets kwaad doen, zij weet niet, wat kwaad is. Ja straks, als ze onder moeders vleugelen weg is! Maar nu . . . niets is natuurlijker dan dat aardige, kleine dier haar bloemke te willen geven; daar komt een tijd, dat ze haar bloemen zelfs voor menschen verbergen en beveiligen moet!

Kom! Kom!

Pflücke die Rose
Eh sie verblüht! —

En veilig, hoe schichtig anders ook, is dat jonge veulen. Veilig, want ook *zijn* moeder leert het loopen door het leven, loopen met voorzichtigheid, loopen waar niemand of niets het deren zal. Maar de merrie weet het wel: zij, daartegenover haar, deren haar jong niet. Daarom blik ook zij zoo rustig en kalm, als haar jong dat drietal nadert. Wie kwaad denkt „vaart arg in het hart!” Keer het om en ge hebt, wat de teekenaar vertolken wil. Hier doet niemand leed, hier denkt niemand kwaad. Hier . . . is er dan ook nu niet reeds een plekske op aarde, een spanne tijds, dat niemand leed doet of verderft op den ganschen berg des Heeren?

Jeugd en onschuld naderen elkaar. Is het niet alijd zóó, dat het verwante zich aantrekt? Met de jeugd, helaas! vliedt de onschuld. Gelukkig zij, die het jeugdige hart behouden tot in lengte van dagen! Lief kind, de jeugd zal voorbijgaan en gij zult bang zijn! Arm dier, ook gij wordt groot en . . . men zal u niet durven naderen, zelfs niet om u een bloemke te geven.

Nog heb ik den sluier niet opgelicht! Nog trachten we slechts door dat wazig floers heen te blikken! 't Is, als hadden we u slechts den achtergrond beschreven, waarop de schilder één enkel, één heerlijk beeld heeft geteekend, nevelachtig, zóó dat de oppervlakkige beschouwer het niet opmerkt.

„Twee moeders,” schreef hij er onder en verwondert het u nog, dat ge het beeld zelf niet onderscheidt? De „Moederliefde”? . . . Dien engel, dien ge niet ziet en wiens tegenwoordigheid ge toch zoozeer gevoelt; dat engelenbeeld, welks schaduwachtige omtrekken zich, ook al zijt ge een grijsaard geworden, zich nog voor u verliezen in het kristalblauw van den helderen, zonnigen lentemorgen uws levens. Moederliefde! . . . Doet ze u niet denken aan moeders vroomheid, moeders gebed, moeders zorg, moeders opoffering, moeders toewijding, moeders raad, moeders vergeving, moeders troost? En welst zich boven die rustige, heerlijke, veilige wereld niet een hemel, die aan uw illusien getuigenis geeft en zelfs de moederliefde de meest volkomene stempelt. O, zeg mij, als de God van uw hart en uw leven uit zijn gansche rijke schepping een beeld wil grijpen, dat zijne liefde het meest nabij komt, dan rust zijn blik met welgevallen op de „moeder,” en, het meesterstuk zijner hand eerende, verklaart Hij:

„Kan ook een moeder haar zuigeling vergeten?
Ofschoon zij ook vergate, Ik zal u niet vergeten!”

„Ik zal u troosten, zooals een moeder troost!”

Het „moederhart!” Welke vreugde zal het roemen, welke smart zal het noemen! Lieflijke engel onzer kindsheid! Wat ook dale in onze oogen, naarmate wij groeien, gij stijgt al hooger voor ons, tot daar een wolk u wegneemt voor onze oogen, en dan . . . ja, dan immers trekt ge ons het hart nóg en alméér naar boven, om dáár te zijn, waar gij zijt, moeder, lieve moeder! Dáár, waar Hij woont, die reiner dan moeder mint, de Eenige, die, in het bewustzijn van zijn liefde, spreken durft:

„Wie moeder liefheeft boven Mij, is Mijns niet waard!”

Lieflijke engel, hoe machtig zijt gij!” Gij hebt op aarde zielen behoudent, steden bewaard, landen gered, volken gezegend, helden gewapend, ijzeren armen geveld, woede en haat in zijden banden geteugeld! Uwe kracht evenaart uwe liefde, uwe macht is groot als uwe zelfvergeving, groot zijt ge in lijden en strijd, in wenschen en vermogen, in weelde en smart, in hope en gebeden; groot zijt ge, altijd groot . . . de koningin van Gods menschen als de leeuwin in Gods Woord: wee, wie er aan haar welpen raakt!

Maar . . . we zouden onze plaat geheel vergeten!

Kan *ik* het helpen.

De teekenaar alleen heeft de schuld . . . de teekenaar en — *moeder!*

Een lief tafereeltje overigens, mijn lezer! Een tafereeltje, dat u bij aandachtige beschouwing wat geleerd zal hebben.

P. J. K.



